

Sygn. akt II CSK 30/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa R. O.
przeciwko "[...]" Towarzystwu Ubezpieczeń - Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ §1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, innymi słowy jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienie SN z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Skarżący powołał się na wystąpienie w sprawie zagadnienia prawnego dotyczącego związania sądu skazującym wyrokiem karnym w zakresie ustaleń odnoszących się do osoby innej niż skazany. Zdaniem skarżącego fakt pozostawania przez niego pod wpływem alkoholu został ustalony na podstawie orzeczenia zapadłego w sprawie karnej, w której nie występował w roli oskarżonego. Tymczasem z uzasadnienia Sądu drugiej instancji wynika, że kwestia pozostawania skarżącego pod wpływem alkoholu nie ma wskazywanego przez niego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ jeżeli był on trzeźwy, tym bardziej powinien zdawać sobie sprawę ze stanu kierowcy pojazdu. Natomiast pozostawanie pod wpływem alkoholu nie może być okolicznością

usprawiedliwiającą podjęcie decyzji o zajęciu miejsca w pojeździe kierowanym przez osobę nietrzeźwą.

Kwestia wpływu okoliczności niezapięcia pasów bezpieczeństwa przez skarżącego na stopień jego przyczynienia się do poniesionej szkody została zaś ustalona przez Sąd Apelacyjny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i - stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. - nie podlega kognicji Sądu Najwyższego.

W odniesieniu do drugiej przesłanki, przyjęcia skargi do rozpoznania, tj. jej oczywistej zasadności, należy podkreślić, iż przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.). Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]